

ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἓνας πανάγιος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ

Λαέ του Θεοῦ “κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχε” (Ἑβρ. γ', 1),

σήμερα ἐνορώμεν διά πίστεως ἓνα παράδοξο “σημεῖον” τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἑορτοδρομίου:

“τόν μείζον,,α ἐν γεννητοῖς γυναικῶν” Τίμιον Πρόδρομον, τῆς φερωνυμίας Σας, ἅγιε Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου,
τόν περιώνυμο ἅγιο Ὁμολογητή Ἰουστίνo φιλόσοφο καί μάρτυρα τῆς φερωνυμίας Σας, ἅγιε Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς,
καί τόν μυροβλύτη Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο τῆς φερωνυμίας τῆς ἐλαχιστότητός μου
καί τόσους ἄλλους Ἀγίους καί Δικαίους καί τό θαυμαστό σημεῖο νά παραχωροῦν ὅλοι τους τήν προτεραιότητα τιμῆς στόν μέγιστο ἐν Ἱεράρχαις πανάγιο Νικόλαο!

Τό λογικό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί, ἐγκαυχᾶται γιά τήν πνευματική ἐμπνευσμένη πηδαλιουχία Σας · τό ἡλεημένο παρά τοῦ Κυρίου τετιμημένο πρεσβυτέριο, οἱ τοῦ Χριστοῦ διάκονοι καί ὁ περιούσιος λαός, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι εὐχονται “τά κρείττονα καί ἐχόμενα σωτηρίας”.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά ἅγιε Ἀδελφέ, πού φέτος μᾶς προσκαλέσατε νά συνεορτάσουμε μαζί μέ τόν ἅγιο Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Πρόδρομον, ἀδελφόν ἐκ Κρήτης, καθώς καί μέ τόν καθηγούμενο τῆς

ιερᾶς καί σεβασμίας Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Γέροντος κ. Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ τελευταῖος μοναχός τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ “μέ συγχωρεῖτε”, καί νά διδαχθοῦμε μαζί τήν περιλάλητη οἰκουμενικότητα τῆς ιερᾶς μνήμης τοῦ θεοδμήτου ἁγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ καί μυροβλύτη.

Καί μάλιστα, ὅλοι ἐμεῖς “οἱ ζῶντες”, “οἱ περιλειπόμενοι τοῦ 21οῦ αἰῶνα”, ἔχουμε συνεορταστή τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί τόν Ὁσιο Δαυῖδ, ἀπό τήν Εὐβοία, ἕναν Ἅγιο ὑπακοῆς καί ἁγιασμοῦ τοῦ 16ου αἰῶνα, πολύ ταπεινό καί πολύ ἀσκητικό.

Ἡ χαρισματοῦχος καί θαυματουργός ζωή του πέρασε ἀπό πολλές ἀσκητικές διαδρομές στά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια.

Τιμοῦσε τόν ἅγιο Νικόλαο ἐν ζωῇ, τόν ὕμνει — μέ ὅλους τούς Ἁγίους καί Ἀγγέλους— ἐν οὐρανοῖς καί ἦρθε διά τῆς Τιμίας Κάρας του νά τόν συνεορτάσει φέτος ἐδῶ μαζί Σας, μαζί μας.

Τήν εὐχή τους —εἰς μετάνοιαν καί ἁγιασμόν— νά ἔχουμε συνάπαντες.

Πόσο δύσκολος εἶναι ὁ ἐγκωμιασμός σέ ἕνα τόσο μεγάλο Ἅγιο, ὡς ἐν προκειμένῳ ὁ θεοφόρος Νικόλαος, πού οὐράνωσε τόν πλανήτη μας μέ τήν ὁμολογία καί τήν μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Τιμοῦμε χρεωστικῶς καί ὀφειλετικῶς τή μνήμη τοῦ γαληνοτάτου ὄρμου [στόν ὁποῖο ἐλλιμενίζονται οἱ κινδυνεύοντες καί διασώζονται,] τοῦ παμφαεστάτου φωστήρος Νικολάου. Συναχθήκαμε γιά νά τελέσουμε τό θεοπρεπέστατο μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, “ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας”. Ὅπως ἀκριβῶς ἔπραττε καί ὁ

θαυμαστωθείς ὑπό τοῦ Κυρίου Ἱεράρχης, πιστῶς στήν ἐντολή τοῦ Κυρίου «τοῦτό ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν».

Μέ τό ἔλεος Του χειραγωγούμενοι, κι ἐμεῖς εἰσοδεύσαμε στά πρόθυρα τοῦ ἀπόθετου κάλλους τοῦ ἀνυπέρβλητου μεγαλείου τῆς πίστεώς μας ὅπου, ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης φρυκτωρεῖ τό Ἅγιο Φῶς τῆς θεουργικῆς ἐμπειρίας.

Προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδόν “τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει”, τιμώντας τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, γευθήκαμε τήν “εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν” θεία Μετάληψη · μέ τό κατεξοχήν μυστήριό τῆς εἰσόδου στό δικό μας κόσμο τῆς ἁγιοποιουδς καί θεοποιουδς χάριτός Του. Κατ’ αὐτήν ὁ Θεός Πατήρ εὐδοκεῖ-προσδέχεται, ὁ Υἱός ἐνεργεῖ-προσφέρεται καί τό Πανάγιο Πνεῦμα συνεργεῖ-τελεταρχεῖ, καί μᾶς καθιστᾷ σύνναιμους καί σύσσωμους μέ τόν Κύριο τῆς δόξης.

Διά τοῦ θεόσδοτου αὐτοῦ μυστηρίου τροφοδοτεῖτο καί ὁ θεοστεφής Ἱεράρχης, γενόμενος τίμημα καί μίμημα Χριστοῦ. Ὑπῆρξε (καί παραμένει) οἰκουμενικός κήρυκας τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου μας καί διαπρύσιος ὁμολογητής, δι’ ἔργων καί λόγων καί θαυμάτων καί ἁγιότητος (ὅσον ἀφορᾷ τόν βίο καί τήν μεταβίωση καί τήν οὐράνια πολιτεία του).

Γιά νά φθάσει ἐκεῖ, δοκιμάστηκε σάν τό χρυσάφι στό καμίνι.

Ὁρφανός ἀπό τήν παιδική ἡλικία, τά πλούτη πού κληρονόμησε ἀπό τοὺς γονεῖς του σέ περιόδους λιμοῦ τά ἀξιοποίησε, μοιράζοντάς τα στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη. “Δάνεισε τῷ δεδοκότι Χριστῷ”, προικίζοντας ἅπορες καί ἀπροστάτευτες νέες καί βοηθώντας ἀναγκεμένους συνανθρώπους του. Ὁ προσανατολισμός του χαλυβδωνόταν μέ τήν χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού τόν ἐνίσχυε καί τόν τροφοδοτοῦσε μέ τό γλυκασμό τῆς χάριτός Του.

Ἐπένδυε στήν καλή του προαίρεση καί τήν ἄδολη καί ἀνυπόκριτη καρδιά του. Ἔτσι, ἀναδείχθηκε σκευός εὐχρηστο τοῦ Παρακλήτου γιά τήν ἀποστολή πού θά τοῦ ἐμπιστευόταν.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος “ἐσινιάσθη ὡς ὁ σίτος” (Λουκ. κβ΄, 31) ἀπό ὅλων τῶν εἰδῶν τούς πειρασμούς, καί κράτησε τό “ἄλεύρι” τῆς πίστεως καί τήν ζύμη τῆς ἀρετῆς καί ἔφτιαξε τόν ἄρτο τῆς ἀγίας ζωῆς του.

Τόν προσκόμισε στήν Προσκομιδή τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὁ Χριστός τόν προσδέχθηκε αὐτόν τόν ἄρτο, καί τό Ἅγιο Πνεῦμα παρίστατο συνέκδημο στήν τελείωση τῆς παρακαταθήκης του καί τόν ἀξίωσε νά ἀναδειχθεῖ εἰς διαδοχήν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀρχιερεὺς στά Μύρα τῆς Λυκίας.

Τά ἔργα του ἦταν ἔργα Χριστοῦ, τά λόγια του λόγια Χριστοῦ, τά ἐν ζωῇ θαύματά του ἦταν θαύματα Χριστοῦ, ἡ αἰώνια ἀγιότητά του ἦταν καί εἶναι ἀγιότητα Χριστοῦ, ἡ μυροβλυσία του εἶναι καί παραμένει “εὐωδία Χριστοῦ ἐν τοῖς σωζομένοις καί ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις” (Β΄ Κορ. β΄ 15).

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἦταν καί παραμένει μιά “χριστοειδής ὑπεραξία” γιά τήν ἐποχή του καί κάθε ἐποχή, προπαντός γιά τήν ἐποχή μας, πού συμβιβαζόμαστε μέ τά εἰδωλά της, πού οἱ ἰδεολογικές ἀγκυλώσεις στοχεύουν στήν ἀποιεροποίηση τῆς κοινωνίας, τῆς οἰκογένειας, τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἰδιαίτέρως τῶν νέων μας. Δυστυχῶς οἱ συμπεριφορές τους, πού ὄζουν σκληρότητος, βαναυσότητος καί ἀπανθρωπιᾶς, ἐπαυζάνουν μέρα μέ τήν ἡμέρα. Φοβοῦμαι ὅτι οἱ νεοτερικὲς καινοτομίες μας ὁδήγησαν σέ αὐτό τό θλιβερό θέαμα καί τό κακό πάει νά γίνει μὴ ἀναστρέψιμο. Ἄς ὀφονται οἱ κάθε εἰδους τολμητίες.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἔγινε ἄρτιος, τέλειος καί καθ' ὁλοκληρίαν χριστομιμητής γιά τά ἀνθρώπινα μέτρα “ἐν μηδενί λειπόμενος” (Ἰακ. α', 4), στίς πολύ δύσκολες καί μεταβατικές ἱστορικές συνθήκες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Καί “ἀποκτώντας φίλον τόν Κύριον” χαριτώνεται ὁλόκληρος καί γίνεται χριστοειδέστερος κατά θεομεθεξία, γιά τά οὐράνια ἀνθρώπινα μέτρα τῆς Πνευματικῆς ἀγιοσύνης, στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἐπί γῆς σήκωσε τό σταυρό πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Κύριος, τόν σταυρό πού τοῦ ἀναλογοῦσε *(καταπτώχευση σέ φιланθρωπίες καί ἄσκησι, φυλάκιση ἐπὶ εἰδωλολατρείας, δεύτερη φυλάκιση καί ἀργία ἀπό τήν ἀρχιερωσύνη τῶ 325)*.

Καί, πρὶν προλάβει ἡ Ἐκκλησία νά τόν τιμήσει, τόν χαρίτωσε τό Ἅγιο Πνεῦμα καί ὁ Ἀναστάς Κύριος τόν ἀνέδειξε μυροβλύτη.

Βίωσε τόν Χριστό καί Τόν μεγάλυνε στό ποίμνιό του ἀλλά καί στήν οἰκουμένη ὡς Θεάνθρωπο Κύριο, κι Ἐκεῖνος τόν καθιέρωσε ὡς Ἱεράρχη θεοστεφῆ, μέ ἕναν τρόπο πού λέγεται μέχρι σήμερα καί θά λέγεται αἰωνίως “ἅγιος Νικόλαος Μύρων τῆς Λυκίας” καί μάλιστα πανάγιος, ὅπως σοφά τοῦ ἀπέδωσε ἡ Ἐκκλησία μας!

Πῆρε τήν ψυχή του στούς οὐρανοὺς καί μοιράστηκε μέ μᾶς τά λείψανά του, ἐκεῖ στά Μύρα τῆς Λυκίας καί τώρα βρίσκονται στό Μπάρι τῆς Ἰταλίας. Τά λείψανά του, χαριτόβρυτα γιά αἰῶνες ἀνέβλυζαν μύρο, ἀνέβλυζαν ζωή καί χάρη καί θεῖες εὐλογίες.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξε καί παραμένει “ὡσάν ἰσαπόστολος”, ὡσάν τοὺς Ἀποστόλους, πού εὐαγγελίσθηκαν τόν Χριστό μας ὡς Θεό καί Σωτήρα, ὡς προαιώνιο Θεό καί νέο Ἀδάμ.

Κι ἐπειδὴ ὑπῆρξε οἰονεὶ ἰσαπόστολος, **γι' αὐτό καί τιμᾶται ὀρθοδόξως ὄχι μόνο στίς 6 Δεκεμβρίου** (ἐπὶ τῇ ἀγία κοιμήσει

αὐτοῦ), **ἀλλά καί κάθε Πέμπτη ὅλο τό χρόνο μαζί μέ τούς Ἀποστόλους.**

Τιμᾶται:

- γιά τήν ἰσαπόστολο ζωή του, μέ τήν ἐλεήμονα καρδιά πού εἶχε (διαμοιράζοντας τελείως τά πάντα, ἀκολουθώντας τούς μή ἔχοντας, ἀλλά τά πάντα κατέχοντας, πού ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν τόν Κύριο),
- γιά τήν ἰσαπόστολο θαρραλέα Χριστολογική μαρτυρία του,
- γιά τήν ἰσαπόστολο ἐπιβράβευση ἀπό τόν Κύριο καί τήν Παναγία μας στήν φυλακή,
- γιά τήν ἰσαπόστολο μεγαλοσύνη τῶν θαυμάτων τῆς φιλαδελφίας του καί τήν ἰσαπόστολο οἰκουμενική ἀγία φήμη του,
- γιά τήν ἰσαπόστολο “εὐωδία Χριστοῦ”, μέ τήν διανεμόμενη μυροβλυσία τοῦ θεοφόρου λειψάνου του,
- τέλος, γιά τήν ἰσαπόστολο ὁμολογία του, ὡς διδακτός Θεοῦ, πού διαποτιζόταν καί προσφερόταν καί διακινεῖτο ὑπέρ πάντων καί διά πάντων καί ἀντί πάντων καί μετά πάντων, διά τῆς ὑφοποιοῦ ταπεινώσεώς του καί τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης του.

Ἡ Ἐκκλησία βεβαίως δέν τόν ὀνοματίζει “ἰσαπόστολο”.

ἀλλά τόν γεραίρει μέ μιά πληθωρικότητα ὡραίων καί πραγματικῶν ὑμνολογικῶν τίτλων πού σχεδόν ἀμιλῶνται τούς ὕμνους τῶν Ἀποστόλων.

Δέν διστάζει νά τόν χαρακτηρίσει μέ ἕναν ἄλλο μεγάλο τίτλο εὐλαβικῆς καί ὑμνωδικῆς τιμῆς, πολύ μεγάλης καί πληθωρικῆς τιμῆς.

Στό Δοξαστικό τῶν Αἵνων τῆς ἑορτῆς προσκαλεῖ τούς πάντες...

...τούς ανθρώπους της ἐξουσίας, τούς ἐκκλησιαστικούς, τούς θεολόγους, τούς ἀσθενείς, τούς κινδυνεύοντες, τούς ἁμαρτωλούς, τούς φτωχοὺς, τούς θλιβομένους, τούς ταξιδεύοντες, τούς πάντες... νά σκιρτήσουμε ἀγαλλόμενοι καί νά χαροῦμε μέ τήν «ἐτησίαν πανήγυριν τοῦ θεοφόρου Πατρός» καί ...

... «οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς προφθάνοντα, **μέγιστον Ἱεράρχην**, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἴπωμεν · **πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον**, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης καὶ σῶσον **τὴν ποίμνην σου** ταῖς ἰκεσίαις σου».

Τόσο μεγάλος εἶναι ὁ ἅγιος Νικόλαος!

Μέγιστος Ἱεράρχης!

Ἰσαπόστολος, στήν τιμή!

Πανάγιος, στήν ὀνομασία!

Ποιμένας τῶν ἐγκωμιαστῶν καί τῶν ἑορταστῶν του!

Ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶχε ὡς πρότυπό του τὸν Χριστό τῆς Ἐκκλησίας, βλέποντας κατάματα τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ, τό σταυρό Του, τὴν ἀνάστασι Του, τὴν προσδοκία Του...

... καί ἐπίσης βλέποντας κατὰ βάθος καί κατὰ πρόσωπον στοὺς ἀνθρώπους αὐτό πού “βλέπει” ὁ Χριστός στὸν καθένα μας, τό “κατ’ εἰκόνα καί καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ”, τό δικό Του “δομικό μας πρότυπο”, κι ἅς εἶναι πονεμένο, ἀπεγνωσμένο, βασανισμένο, ἀλλοτριωμένο, μέ μιά προσδοκία λύτρωσης καί τέλειας ἀπολύτρωσης.

Δέν σωζόμαστε μέ τὰ λόγια, μέ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ “κατ’ εἰκόνα”, μέ αὐτό πού φαινόμαστε (ἀπὸ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ).

Τό “κατ’ εἰκόνα” μᾶς τό χάρισε ὁ Θεός, ὥστε νά εἴμαστε “εἰκόνες τῆς φυσικῆς Εἰκόνας Του”, νά εἴμαστε “εἰκόνες” τοῦ Υἱοῦ Του.

Ἡ “θύρα τοῦ οὐρανοῦ” ἀνοίγει μέ καθαρισμένο τό “κατ’ εἰκόνα” σέ βάθος, καθαρισμένο διά τοῦ Χριστοῦ.

Σωζόμαστε μέ τό “καθ’ ὁμοίωσιν Θεοῦ”, ὅταν μέ τό ἔλεος τοῦ Κυρίου, ὁμοιάσουμε στήν ἐνανθρώπησή Του.

Μέ ἓνα σκοπό: νά ταυτισθοῦμε ἐκκλησιαστικά στήν ἐνανθρώπησή Του, στήν ὑπακοή Του στό θεῖο θέλημα, στήν ὑπακοή ἀκόμη καί μέχρι σταυρικῆς θυσίας.

Ὁ Κύριος ὑπόσχεται στούς ποιητές τῶν λόγων Του: «Ἐγώ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καί περισσὸν ἔχωσιν» (Ἰωάν. ι´, 10). Ζωή ἔχουν ὅσοι γίνονται κληρονόμοι τῆς βασιλείας Του. Ὅσον ἀφορᾷ τό «περισσὸν ἔχωσιν», ἀναφέρεται σέ ἐκείνους πού σφραγισμένοι μέ τή σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν μόλυναν τόν χιτῶνα τῆς βαπτίσεώς τους, ἀλλά πάντοτε εὐαρεστοῦσαν τόν Κύριο, καθιστάμενοι συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς υἱοί καί ἀδελφοί Του.

Εἶχε ἀξιωθεῖ, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι ὁμόφρονές του, νά γίνει ὄχι μόνον υἱός Θεοῦ κατὰ χάρη, ἀλλά τό θαυμασιώτερο καί ἀδελφός τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλά καί τό πλεόν ἐναργέστερο, θεός κατὰ χάρη, σύμφωνα μέ τήν προτροπή τοῦ Θεοῦ: “Ἐγώ εἶπα θεοί ἐστε, καί υἱοί Ὑψίστου πάντες” (Ψαλμ. πα´, 6).

Σ’ αὐτή τήν συγκληρονόμηση ἀπέβλεπε ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὥστε νά συνεκκλησιάζει τούς ἀνθρώπους στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μεταλαμβάνοντας τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός Του.

Ἀπέκτησε σέ πληρότητα τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας. Ἐνα χάρισμα τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτήν τήν εὐλογημένη “ὑποδομή τῶν ἐπιλογῶν ζωῆς” τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἔσωσε τρεῖς ἀθώους ἀνώτερους στρατιωτικούς, πού τόν ἐπικαλέστηκαν ἀπεγνωσμένα, ἐμφανιζόμενος στόν ὕπνο τοῦ αὐτοκράτορα καί ὑπερασπιζόμενος τήν ἀθωότητά τους, τήν παραμονή τῆς θανατώσεώς τους!

Μέσα ἀπό τή θάλασσα ἔσωσε μισοπνιγμένους ἀνθρώπους. Καράβια πού κινδύνευαν, γλίτωναν, μέ τίς πρεσβεῖες του. Συνδέθηκε ἡ παρουσία του μέ θαύματα πού ἀφοροῦν τή θάλασσα καί τοὺς ναυτικούς μας.

Ἀπό τον 4^ο αἰῶνα πού ἔζησε μέχρι σήμερα, δέν ἔπαυσε οὔτε παύει νά εὐεργετεῖ.

[Θά ἀναφερθῶ σέ ἓνα συγκλονιστικό θαῦμα σωτηρίας καί διαφυλάξεως τοῦ θωρηκτοῦ Ἀβέρωφ καί τοῦ πληρώματός του, ὅπως διασώζεται στά ἀρχεῖα τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ. Ὁ Ναύαρχος Παῦλος Κουντουριώτης ἀπελευθέρωσε τό 1912-1913 τά νησιά τοῦ βορειο-ανατολικοῦ Αἰγαίου ἀπό τόν τουρκικό ζυγό, περιορίζοντας τόν ὀθωμανικό στόλο μέσα στά Δαρδανέλια. Ὁ Ναύαρχος διακρινόταν γιά τό εὐσυνείδητο ἐκκλησιαστικό του φρόνημα καί τήν ἀταλάντευτη πίστη στόν Θεό. Κρατώντας ἀκάλυπτος ἓνα ξύλινο σταυρό στό ἓνα του χέρι καί τά κιάλια του στό ἄλλο, κατηύθυνε τόν στόλό του πού ἐξήλθε νικητής στίς καθοριστικές μάχες τῆς Ἑλλης καί τῆς Λήμνου. Τόν σταυρό ἐκεῖνο τόν τοποθέτησε στό παρεκκλήσι λέγοντας: “Εδῶ πού ἀκουμπάει ὁ ξύλινος σταυρός στό ἀσπίδιο, βλήμα τούρκικο δέν θά πέσει”. Ὅπως καί ἔγινε. Ἄν καί ἦταν ἀφύλακτος, τό θωρηκτό δέχθηκε περί τά 1800 βλήματα. Ἀπό αὐτά, μόνο 20 προξένησαν

ἐλάχιστες ἐπιφανειακές φθορές στό κατάστρομα. Παραμονές τῆς ναυμαχίας τῆς Ἑλλης ὁ ὑποκελευστής Σκόδρας, σηκώνοντας τό πρωῒ, βλέπει ἑκπληκτος στόν κουβά πού χρησιμοποιοῦσαν γιά τήν λίπανση τῶν πυροβόλων, σχηματισμένη τήν μορφή τοῦ ἁγίου Νικολάου μέ φωτοστέφανο. Τρέμοντας καί μέ συγκίνηση παίρνει τόν κουβά καί τόν πηγαίνει στό Ναύαρχο. Ὁ Κουντουριώτης, βλέποντάς τον, δακρύζει καί κάνει τόν σταυρό του. Συγκέντρωσε τότε ὅλο τό πλήρωμα καί τούς εἶπε: “Ὁ Θεός μέ πολλά σημάδια μᾶς δείχνει τό θέλημά Του. Αὐτό τό σημάδι προμηνύει τή νίκη μας στήν ἐπόμενη ναυμαχία”. Καί διατάσσει τόν Ἀντιπλοίαρχο Ἀρχιμανδρίτη Διονύσιο Δάφνο νά κάνουν ὅλοι λιτανεία μέ τήν φανερωθεῖσα μορφή τοῦ ἁγίου Νικολάου στόν κουβά. Ἐκτοτε ἡ μορφή στόν κουβά παραμένει ἀναλλοίωτη γιά 111 χρόνια ἕως σήμερα στό μοναδικό Παρεκκλήσι σέ θωρηκτό, πού εἶναι ἐλλιμενισμένο στό Παλαιό Φάληρο].

Τόν ὑμνολογοῦμε λοιπόν ἀκριβοδίκαια-τέλεια, στό δοξαστικό τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ, **μέ ἄλλον ἕνα τίτλο τιμῆς:**

«Ἀνθρωπε τοῦ Θεοῦ καί πιστὲ θεράπον, λειτουργεῖ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκευὸς ἐκλογῆς, στῦλε καί ἐδραῖωμα τῆς Ἐκκλησίας, βασιλείας κληρονόμε, μὴ παρασιωπήσης τοῦ βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον».

«Ἀνθρωπε τοῦ Θεοῦ...» (πρβλ. Α΄ Τιμ. 6: 9-11). Ὁ ἅγιος Νικόλαος δέν ὑπῆρξε ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Κύριος νά γίνουμε κι ἐμεῖς!